

Stephan Puhl

Laten zien wat je kunt

Een levensschets van Isidoro Zorzano

KORT BESTEK 4

DE BOOG

Inhoudsopgave

Bij wijze van voorwoord	5
Gezin, opleiding en eerste jaren als ingenieur	8
Roeping tot het Opus Dei en laatste jaren van professionele activiteit in Málaga	20
In Madrid tijdens de Burgeroorlog	36
De laatste levensjaren	59
Ziekte en dood	68

Alle uitspraken van of over Isidoro, die in deze brochure direct of indirect weergegeven zijn, zijn schriftelijk gedocumenteerd, maar er wordt hier wegens plaatsgebrek niet steeds naar de bron verwezen.

Bij wijze van voorwoord

Isidoro Zorzano was afkomstig uit een gezin van Spaanse emigranten, dat in Argentinië redelijk welgesteld geworden was. Hij werd op 13 september 1902 als derde van vijf kinderen in Buenos Aires geboren. Zijn oudere broer en zus waren Fernando en Salustiana. Na Isidoro werd Francisco geboren. In 1905 keerden zijn ouders met de kinderen terug naar Spanje. Ze vestigden zich in het noorden van het land, in het stadje Logroño in de streek La Rioja, waar Maria Teresa (Chichina) als laatste ter wereld kwam. Hier ging Isidoro ook voor het eerst naar school.

Na zijn eindexamen in 1918 wilde hij in Madrid werktuigbouwkunde gaan studeren, maar daarvoor moest hij eerst tijdrovende toelatingsexamens halen, wat hem na drie jaar lukte. In 1927 studeerde hij af in Madrid.

Vanaf 1928 tot aan het uitbreken van de Spaanse burgeroorlog in 1936 werkte hij als ingenieur bij een spoorwegmaatschappij in Málaga. De drie jaar daarna was hij werkloos. Tijdens de burgeroorlog verbleef hij in Madrid. Omdat hij geen Spanjaard was, werd hij niet onder de wapenen geroepen. Op 12 september 1939, na het beëindigen van de oorlog, werd hij weer in dienst genomen bij de Spaanse spoorwegen. In 1940-1941 deden de eerste verschijnselen van een ziekte zich voor: algehele uitputting, verlies van de eetlust en een

alarmerend gewichtsverlies. Aanvankelijk dacht men aan tuberculose. Op 15 juli 1943 stierf hij op 40-jarige leeftijd in Madrid aan de ziekte van Hodgkin. In oktober 1948 werd in Madrid het proces tot zaligverklaring geopend.

Van buitenaf bekeken doet zijn levensloop niets buitengewoons vermoeden. Wanneer hij op 2 januari 1943 eerst in de Santa Alicia-kliniek, en na een week in het San Fernando-sanatorium wordt opgenomen, is, zuiver menselijk gezien, het leven van deze man, die nog maar veertig kilo weegt en nog slechts ongeveer zes maanden te leven heeft, al half uitgedoofd. Uit deze eenvoudige gegevens valt op geen enkele wijze te verklaren, waarom de toenmalige bisschop van Madrid, Eijo y Garay, uitgerekend tot deze patiënt zijn toevlucht neemt en zichzelf op eigen verzoek in diens gebed aanbeveelt; of waarom Casimiro Morcillo korte tijd na zijn bisschopswijding hem aan zijn ziekbed een bezoek brengt, en ook vraagt om voor zijn intenties te bidden; of waarom de toenmalige nuntius in Madrid, aartsbischop Gaetano Cicognani, adviseert om alle bijkomende omstandigheden van dit leven, dat ten einde loopt, nauwkeurig op te schrijven. Ook verklaren die gegevens niet, waarom de missiezusters franciscanessen van Maria, in wier sanatorium, San Francisco, hij op 2 juni 1943 opgenomen werd, zich van alle patiënten die op sterven lagen er geen een herinnerden zoals deze; en tenslotte ook niet waar hij de kracht vandaan haalde om steeds goed gehumeurd en blij te zijn en te weigeren pijnstillers in te nemen. Een aanwijzing ligt misschien in het kruisbeeld dat de doodzieke voortdurend

in zijn handen hield; of in het Mariabeeld en een kleine kruisweg, die op zijn nachttafeltje stonden.

De ontmoeting met de zalige Josemaría Escrivá en met het Opus Dei had een innerlijke ommekeer in zijn leven teweeggebracht. Dat was in augustus 1930. Er heerste, toen Escrivá op Witte Donderdag van het jaar 1943 Isidoro de ziekenzalving toediende, en ook in de weken tot aan de dood van Isidoro, een atmosfeer van innerlijke rust en vreugde. Hoe is dat te verklaren? De zorg om zijn moeder en zijn broers en zussen, de apostolische energie in zijn beroepsleven en zijn opofferingsgezinde toewijding aan de kleine groep leden van het Opus Dei tijdens de burgeroorlog, ongeacht de gevaren van buiten, en tenslotte zijn overgave aan het Opus Dei in de zware jaren na de oorlog, zijn de lijnen, die de innerlijke ontwikkeling van deze man aanduiden, die van buitenaf gezien een onopvallend en kort leven leidde, en toch in geur van heiligheid stierf.